

Огненитѣ следи на заника бавно угаснаха, посипани съ лилава и сребърна пепель. Полѣхна свежѣ вѣтърѣ. Пѣсенята утихна. Дърветата зашѣпнаха, залюляни въ неспирна трѣпка. Изведнѣжѣ Мария се сепна. Пѣськѣтъ заскѣрца подѣ нѣчии бѣрзи стѣпки. Единѣ тихѣ гласѣ я назова:

— Мадамѣ...

Обърна се. Бѣше Одетѣ. Бледнѣ, приличена, задѣхана.

— Дирихѣ ви навсѣкѣде... Искахѣ да ви каза...

Да... ви... съобща... — момата притисна рѣце кѣмѣ гърдитѣ си, занѣмѣла отѣ умора, уплаха и нерешителностѣ.

— Одетѣ... За Бога, говорете. По-скоро! — пошушна Мария и скочи права. — Не ме плашете...

— Долу, предѣ входа на Хиподрома срещнахѣ... срещнахѣ...

— Кого? — извика тихо императрицата.

— Великия страторѣ... Радулѣ.

Мария затвори за мигѣ очи. Сякашѣ огненѣ дѣждѣ облѣ цѣлото ѣ тѣло. Тя изгледа втрѣнчено Одетѣ. Стисна силно китката на дѣсницата ѣ. Дрѣпна я кѣмѣ себе си.

— А той видѣ ли ви? Говорихте ли?

— Да.

— Да!.. Но той ли бѣ наистина? Той ли бѣше, Одетѣ?

— Мадамѣ... — пошѣнна умолително момата, — очитѣ ми виждатѣ добре.

Радулѣ!..

Радулѣ бѣше живѣ!

Радулѣ бѣ дошелѣ въ Константиновградѣ! Нима найсетне тя бѣ дочакала този тѣй дълго жадуванѣ мигѣ? Все пакѣ това бѣ сънѣ... Магия...

— Одетѣ, може да не е билѣ той! Великиятѣ страторѣ, когото виждахме на поляната въ горитѣ на Орловецѣ! Може да сте се измамила...

— Той сѣщиятѣ мадамѣ.

— И какво каза? Какво каза?

— Той е дошелѣ да събщи нѣкаква вестѣ на мадамѣ. Тайно отѣ царѣ Борилѣ.

Мария изтрѣпна. Огледа се. Градинитѣ отѣ кипарисѣ